

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **R. A.**
státní příslušností Kyrgyzská republika
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem
sídlem Ječná 548/7, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014, č.j.: OAM-343/ZA-ZA06-P10-2011

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). V žalobě uvedl, že je občan Kyrgyzstánu, národností Uzbek. V raném dětství ztratil oba rodiče při násilnostech ze strany Kyrgyzů, následně vyrůstal v Kazachstánu a v Turecku. Do

Kyrgyzstánu se vrátil na jaře roku 2010. V červnu roku 2010 se stal obětí násilí ze strany Kyrgyzů, byl zbit a dům, kde bydleli, shořel. Z těchto důvodů spolu se svou družkou utekli z Kyrgyzstánu a hledal azyl. V České republice podal žádost o azyl dne 21. 11. 2011. Dne X se jim narodila dcera. Žalobce namítal, že tvrzení žalovaného, že se prostě nešťastně ocitl v místě nekontrolovaného násilí a následného nestranného vyšetřování tohoto násilí a že toto násilí a vyšetřování nijak nesouviselo s jeho národností, je neudržitelné. Při nepokojích v roce 2010 byla z jednou z obětí násilí podle žalobce uzbecká menšina, proti které v případě dalších nepokojů může dojít opět k pogromům. Podle žalobce pak toto nebezpečí hrozí na celém území Kyrgyzstánu, takže eventuální přestěhování do jiné části země by neřešilo tento problém. Žalobce má také za to, že výběr zpráv o situaci v Kyrgyzstánu je neobjektivní a nereprezentativní a napadené rozhodnutí se vůbec nezabývá žalobcovou dosavadní integrací do české společnosti. V doplnění žaloby pak rozvedl své žalobní body a konstatoval, že je osobou uzbecké národnosti a že má strach z pronásledování v Kyrgyzstánu. Uvedl, že výbuchy protiuzbeckého násilí se v Kyrgyzstánu za poslední léta odehrály již dva a to v červnu 1990, kdy bylo nejméně 1.000 mrtvých a v červnu 2010, kdy bylo více než 2.000 mrtvých Uzbeků a zhruba půl milionu osob uprchlo. Neexistuje podle žalobce důvod domnívat se, že by v budoucnu nedošlo k dalším výbuchům, zvláště když i komisař Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě pro národnostní menšiny Knut Vollebaek v říjnu 2012 uvedl, že „důvody červnových událostí nejsou vymýceny“. V Kyrgyzstánu však podle žalobce existuje i takové pronásledování Uzbeků, které se děje drobnou šikanou a každodenními akty útlaku. Žalobce má za to, že Uzbeky je třeba označit za menšinu, která je kyrgyzským státem systematicky diskriminována. Žalobce je obviněn z účasti na nepokojích a hrozí mu trestní stíhání. V Kyrgyzstánu podle žalobce neexistují záruky spravedlivého procesu, naopak tam existují obecně přijímané důkazy o mučení nejen uzbeckých zadržených. Uvedený názor je pak podpořen rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 10. 2012 ve věci Makhmudzhan Ergashev proti Rusku, kterém bylo vysloveno, že pokud by etnický Uzbek, který má kyrgyzskou státní příslušnost, byl vydán do Kyrgyzstánu, představovalo by to porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Rovněž citoval jak z bodu 72 z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Makhmudzhan Ergashev proti Rusku ze dne 16. 10. 2012, č. 49747/11, tak z bodů 75 a 76 a zdůraznil, že v rozsudku bylo uvedeno, že „prokázané rozšířené a rutinní užívání mučení a jiných forem špatného zacházení ze strany orgánů v jižní části Kyrgyzstánu ve vztahu k členům uzbecké komunity, k níž žadatel patřil, beztrestnosti úředníků, soud shledává za prokázané, že žadatel by čelil skutečnému nebezpečí zacházení, které je zakázáno čl. 3, pokud by byl vrácen do Kyrgyzstánu“. Žalobce namítal, že žalovaný nezjistil dostatečně skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, jak mu to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a nevysvětlil, z jakého důvodu pracoval pouze s těmi zprávami, které zmiňuje na str. 4 dole a nikoli s dalšími zprávami o situaci v Kyrgyzstánu a se závěry Evropského soudu pro lidská práva ve věci Ergashev. Podle žalobce nemohou obstát tvrzení žalovaného na str. 3, 5 a 6 napadeného rozhodnutí, tedy, že žalobci v případě návratu nic nehrozí, dotázání se jeho dědečka nic neznamenalo, jednání s jeho dědečkem nebylo „motivováno některým z azylově relevantních důvodů“, nebyl z ničeho obviněn, může si stěžovat na generální prokuratuře. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení azylu z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování

z důvodu národnosti dle § 12 písm. b) zákona o azylu, tak i k udělení doplňkové ochrany z důvodů hrozby mučení a nelidského zacházení dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Namítal rovněž nereprezentativní a neobjektivní výběr zpráv o situaci v Kyrgyzstánu. Chybí např. materiály organizace International Crisis Group, Human Rights Watch či serveru www.fergananews.com. Napadené rozhodnutí se pak podle žalobce nezabývá jeho dosavadní integrací do české společnosti. Poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č.j. 5 Azs 7/2012-28.

2. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žaloby, trval na opodstatněnosti svého závěru o absenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí měl za zákonné a přezkoumatelné. Mimo jiné konstatoval, že v žalobcově případě nelze učinit závěr o cíleném intenzivním pronásledování jeho osoby kyrgyzskými státními orgány či o vědomém podporování jakéhokoli nezákonného jednání vůči žalobci, motivovaného právě azylově relevantními důvody. Na základě informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky č.j. MV-57934-1/OAM-2013 ze dne 7. 6. 2013 žalovaný shrnul, kde se má občan v případě nezákonného jednání policistů možnost domáhat svých práv. Žalovaný rovněž upozornil na skutečnost, že ze sdělení žalobce nevyplývá, že by proti němu bylo vedeno v Kyrgyzstánu trestní stíhání a že situace žalobce je skutkově odlišná od okolností případu M. Ergashev proti Ruské federaci. Kyrgyzská republika neusiluje o extradici žalobce za účelem vedení trestního stíhání, jak tomu bylo u pana Ergasheva v souvislosti s obviněním ze zpronevěry, již se měl tento kyrgyzský občan dopustit zneužitím pozice osoby pověřené dohledem nad skladem státních hmotných rezerv na přelomu let 2006/2007. Od případu žalobce se tedy podle žalovaného pozice pana Ergasheva liší v prokazatelně projeveném zájmu státních orgánů o jeho osobu v podobě extradičního řízení. Podle žalovaného žádost žalobce byla posouzena s přihlédnutím k jím uváděným důvodům. Žalovaný nezpochybnil výroky žalobce o zkušenosti s násilím v souvislosti s nepokoji ve městě Oš v červnu 2010. Ve vztahu k žalobcovým obavám z návratu žalovaný neshledal předpoklady k důvodným obavám z jeho ohrožení skutečným nebezpečím vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, což v odůvodnění rozhodnutí dostatečně popsal. S odkazem na informace obsažené ve spise uvedl, že právo na svobodu pohybu v rámci země je respektováno a občané jej mohou využívat, žalobce se tak nemusí nutně vracet do oblasti města Oš. Žalobce uvedl, že žije s družkou a s dcerou v Praze, jeho zdravotní stav je dobrý a občas si přivydělává na brigádách a na stavbách. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že žalobce nemá trvalou vazbu na Českou republiku, v průběhu správního řízení nebyla shledána žádná skutečnost, jež by přítomnost takové vazby dokládala. Setrvává proto na závěru, že případné vycestování žalobce do země původu nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. K namítané integraci dcery žalobce žalovaný podotkl, že ač se zde M. K. narodila (dne X), žije na zdejším území natolik krátkou dobu, že o její integraci do české společnosti nelze hovořit. Žalobce není zapsán v rodném listu této nezletilé, jak je patrné z fotokopie pořízené dne 4. 4. 2014 (str. 53 ve správním spise této žalobkyně, č.j. OAM-242/LE-LE05-2012). Vzhledem ke komunikačním a celkovým integračním možnostem dětí jejího věku je plně odkázána na péči svých nejbližších. Žalovaný rovněž zdůraznil, že navzdory místu narození je M. K. státní příslušnicí Kyrgyzstánu, stejně jako její matka a žalobce - matčin druh. Nevznikl by následek ohrožující její soukromý či rodinný život v případě vycestování, neboť by se stejně jako její matka a její druh vraceli všichni do téhož státu, jehož jsou občany. Žalovaný má své

rozhodnutí za opodstatněné a přezkoumatelné, námitky žalobce dle jeho názoru nejsou způsobilé zpochybnit jeho zákonnost. Pro řízení před soudem pak odkázal na obsah spisového materiálu, zejména na výpovědi žalobce. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.

3. Na jednání konaném před zdejší soudem dne 29. 1. 2018 účastníci řízení setrvali na svých názorech a procesních stanoviscích.
4. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany doručenou žalovanému dne 21. 11. 2011 vč. jejího odůvodnění; protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 11. 2011; žádost družky žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 11. 2011; protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 11. 2011 provedený s paní S. K., družkou žalobce; protokol o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí OAMP MV ČR ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 13.11.2013, informace Infobanky ČTK; Výroční zprávy MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2011 ze dne 24. 5. 2012 a za rok 2012 ze dne 19. 4. 2013; Informace MZV ČR ze dne 7. 6. 2013 č.j. 103145/2013-LPTP; zpráva Amnesty International z dubna 2013 – Trest smrti.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 21. 11. 2011 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v souvislosti s tím, že je státním příslušníkem Kyrgyzské republiky, uzbecké národnosti, je svobodný, vyznává islám, má základní vzdělání, vojenskou službu v zemi původu nevykonával, nebyl členem politické strany či hnutí. Do České republiky přicestoval dne 10. 11. 2011 se svojí družkou (S. K.). Cestoval nejprve osobním automobilem do Kazachstánu, odtud přes Ukrajinu nelegálně v nákladním prostoru automobilu, a následně automobilem do České republiky bez cestovních dokladů a příslušných víz. V České republice je poprvé a po dobu svého pobytu v cizině nenavázal spojení se zastupitelským úřadem své země. Ke zdravotnímu stavu v žádosti uvedl, že ho bolívá hlava, v dětství utrpěl otřes mozku. Ve vlastnoručně psaném prohlášení ze dne 21. 11. 2011 uvedl, že mu v zemi hrozí nebezpečí, je obviňován z toho, co neudělal-vražd, terorismu a organizování nepokojů. V zemi původu nemá kromě babičky žádné příbuzné.
7. Při pohovoru před žalovaným dne 28. 11. 2011 žalobce uvedl, že Kyrgyzskou republiku opustil v červnu 2010, konkrétně odcestoval osobním automobilem do sousedního Kazachstánu a to bez osobních dokladů. Cestu hradil ze svých ušetřených finančních prostředků. Tam pobýval více jak rok. Odcestovat se rozhodl poté, co se dozvěděl od strýce, že kazašské úřady vracejí Uzbeky zpět do Uzbekistánu a měl obavy, aby nebyl vrácen do Kyrgyzské republiky. V červnu roku 2010 vypukly v oblasti násilné nepokoje, chaos, hořely domy. Žalobce a jeho rodinní příslušníci se schovali u známého dědečka žalobce. Dědeček byl zadržen policií a vyslýchán, dotazován byl i na osobu žalobce. V noci z domu přítele žalobce odcestoval osobním automobilem, na

cestě z Kyrgyzstánu nebyli nikým kontaktováni ani kontrolováni či zastaveni. Dědeček žalobce po propuštění z policejní stanice zemřel, dle sdělení žalobce byl v době zadržení údajně mučen.

8. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.
9. Podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb. azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
10. Soud dává za pravdu žalovanému, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. Žalobce sám uvedl, že nebyl členem žádné politické strany či hnutí, ani nikdy nevyvíjel žádné politické aktivity, nedeklaroval ani žádné potíže v souvislosti s uplatňováním svých politických práv a svobod. Neuvedl nic, z čeho by bylo zřejmé, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Z uvedených důvodů je zřejmé, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod udělení azylu ve smyslu citovaného ustanovení.
11. Žalobce namítal obavu z návratu do Kyrgyzstánu z toho důvodu, jakým způsobem je tam zacházeno s etnickými Uzbeky. Soud v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se situace v Kyrgyzstánu, zejména pak ve vztahu k etnickým Uzbekům. V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015 č.j. 2 Azs 224/2014-41, s jehož závěry se zdejší soud ztotožňuje, je mimo jiné uvedeno: *„Situací v Kyrgyzstánu z obecného hlediska hrozby reálného nebezpečí se zabýval zdejší soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 Azs 27/2011 - 66, a to rovněž v souvislosti s nepokoji z roku 2010. Nevyhodnotil ji přitom jako natolik závažnou, aby sama o sobě vylučovala účinné řešení problémů. K podobným závěrům ve vztahu k situaci v Kyrgyzstánu a konfliktům mezi Kyrgyzy a Uzbeky dospěl zdejší soud v rozsudku ze dne 26. 1. 2011, č. j. 4 Azs 29/2010 - 42, kdy posuzoval oprávněnost obav z útoku policistů u stěžovatele, který se rovněž neobrátil na vnitrostátní orgány s žádostí o pomoc. Z další judikatury pak vyplývá, že nedostatky s vymáháním práva v Kyrgyzstánu je třeba posuzovat s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu (viz zejm. rozsudek ze dne 25. 1. 2011, č. j. 6 Azs 36/2010 - 274, k otázce domácího násilí a svobody vyznání). Takové zvláštní okolnosti však nejsou patrné.“*
12. Pokud jde o žalobcem poukazovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek ze dne 16. 10. 2012 č. 49747/11, Ergashev proti Rusku), soud upozorňuje, že tento rozsudek, stejně jako další rozsudky téže instituce (srov. např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015 č. 15590/14, Turgunov proti Rusku), lze skutkově odlišit od situace, která nastala v posuzovaném případě. V daném případě, kdy žalobce v řízení před žalovaným i před zdejším soudem namítal obavu o svůj život v případě návratu do Kyrgyzstánu,

totiž žalobce (na rozdíl od stěžovatelů v případech, o nichž pojednává shora odkazovaná judikatura Evropského soudu pro lidská práva), nebyl kyrgyzskými státními orgány trestně stíhán, v důsledku čehož neprobíhalo ani extradiční řízení. Je tak zřejmé, že státní orgány Kyrgyzstánu neprojeví zájem o vydání žalobce zpět do Kyrgyzstánu. Žalobcem odkazovaná judikatura Evropského soudu pro lidská práva (stejně jako žalobcem odkazovaná judikatura Nejvyššího správního soudu) tak na daný případ nedopadá.

13. Lze rovněž odkázat na odůvodnění rozhodnutí žalovaného: „*Správní orgán k uvedenému konstatuje, že žadatelem popsané události nelze ve své povaze a intenzitě vyhodnotit jako hrozbu pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, byť není možno zcela vyloučit ani situaci, že žadatel mohl být skutečně vyslechnut policií v souvislosti s vyšetřováním událostí v zemi v roce 2010 ani případné jednotlivé excesy v chování policistů. Z obsahu správního spisu nelze bez dalšího učinit závěr, že by obecně ze strany kyrgyzské policie jako celku, popř. jiných státních orgánů, mělo být vůči jmenovanému cíleně a intenzivně postupováno jakkoli diskriminačně či nepřiměřeně tvrdě s ohledem na jeho rasu, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině či pro zastávání jeho politických názorů, nebo že by mu v případě návratu do země původu takové jednání hrozilo, a to i přesto, že v období bezpečnostně vypjaté situace v zemi byly nepochybně zaznamenány případy porušování lidských práv či problematického postupu při vyšetřování násilných událostí. Jako hrozící pronásledování žadatele ze zákonem taxativně vyjmenovaných důvodů nelze vyhodnotit žadatelem popsané zadržení jeho dědečka v souvislosti s vyšetřováním organizace násilného převratu v zemi, byť by dědeček žadatele byl skutečně dotazován na osobu žadatele. Jmenovaný nebyl obviněn z organizování nepokojů, terorismu či vražd, jak ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, na základě slovního vyjádření policisty během výsledku jeho dědečka, nelze k takovému závěru bez dalšího dospět. Na základě zjištěných skutečností nelze učinit závěr o cíleném intenzivním pronásledování konkrétní osoby žadatele státními orgány země či o vědomém podporování jakéhokoli nezákonného jednání vůči žadateli, tím méně jednání motivovaného právě azylově relevantními důvody. V rámci provedeného správního řízení nebylo zjištěno, že by chování policistů vůči dědečkovi jmenovaného bylo motivováno některým z azylově relevantních důvodů, tím méně zjištěna skutečnost, že by tomu tak mělo být v případě osoby žadatele. Žadatel má možnost se v případě návratu do země původu případnému nezákonnému jednání konkrétních policistů bránit, pokud by taková situace skutečně nastala, žádné potíže se státními orgány nikdy v zemi do popsané události neměl.*“ Soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal.
14. Lze se ztotožnit i s tvrzením žalovaného, že žalobce neuvedl v řízení žádné potíže s ohledem na jeho rasu, náboženské vyznání, příslušnost k určité sociální skupině či z důvodu jeho politického přesvědčení. Žalobce s ohledem na nepokoje v Kyrgyzstánu v červnu 2010 a následně zadržení a vyslýchání jeho dědečka, který byl dotazován na aktivity žalobce a jeho možný podíl na organizování těchto nepokojů, vyjádřil obavu ze zadržení své osoby, obavu o svoji bezpečnost a život. Soud se opět ztotožňuje se žalovaným, že žalobcem popsané události nelze ve své povaze a intenzitě vyhodnotit jako hrozbu pronásledování. I soud má za to, že z obsahu správního spisu nelze bez dalšího učinit závěr, jak uvedl žalovaný, že by obecně ze strany kyrgyzské policie jako celku, popř. jiných státních orgánů, mělo být vůči žalobci cíleně a intenzivně postupováno jakkoli diskriminačně či nepřiměřeně tvrdě s ohledem na jeho rasu, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině či pro zastávání

jeho politických názorů, nebo že by mu v případě návratu do země původu takové jednání hrozilo, a to i přesto, že v období bezpečnostně vypjaté situace v zemi byly nepochybně zaznamenány případy porušování lidských práv či problematického postupu při vyšetřování násilných událostí. Soud souhlasí se žalovaným také v tom, že jako hrozící pronásledování žalobce ze zákonem taxativně vyjmenovaných důvodů nelze vyhodnotit ani žalobcem popsané zadržení jeho dědečka. Ze zjištění obsažených ve správním spise nelze spolehlivě učinit závěr o cíleném intenzivním pronásledování konkrétní osoby žalobce státními orgány či o vědomém podporování jakéhokoli nezákonného jednání vůči žalobci, motivovaného právě azylově relevantními důvody. Podle Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 7. 6. 2013 má občan Kyrgyzstánu možnost obrátit se na Generální prokuraturu v Biškeku, přímo na ministra, či anonymně volat linku důvěry Ministerstva vnitra v Biškeku. V zemi původu žalobce se rovněž nachází Úřad veřejného ochránce práv. V případě návratu do země původu má žalobce možnost obrátit se na příslušné instituce v případě jakéhokoli nezákonného jednání vůči jeho osobě. Soud dospěl k závěru, že u žalobce nebyl naplněn ani důvod udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb.

15. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle odst. 2 téhož ustanovení rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let. Podle odst. 3 téhož ustanovení předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi. Podle odst. 4 téhož ustanovení v případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.
16. Z provedeného řízení je pak zřejmé, že žalobce nemá rodinného příslušníka ve smyslu § 13 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona č. 325/1999 Sb. Nesplňuje tedy důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona č. 325/1999 Sb. Za účelem sloučení rodiny.
17. Podle ust. § 14 zákona č. 325/1999 Sb. jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
18. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení azylu z humanitárního důvodu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2017 č.j. 5 Azs 62/2016-87: *„Další kasační námitkou stěžovatelů bylo neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Povahou tohoto ustanovení se zevrubně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27, publ. pod č. 3200/2015 Sb. NSS, v němž dovodil, že je nutné, aby žalovaný nejdříve interpretoval neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ a posoudil jeho naplnění v konkrétní věci, teprve poté může přistoupit ke správnímu uvážení. Jak uvedl*

zdejší soud např. v usnesení ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017 - 28, „[r]ozlišování mezi oběma fázemi rozhodování o (ne)udělení humanitárního azylu má zásadní význam pro jeho přezkum soudem. Na rozdíl od omezeného soudního přezkumu správního uvážení (§ 78 odst. 1 druhá věta s. ř. s.), výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou v souladu s § 75 s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelné soudem“.

Povinnost interpretovat neurčitý právní pojem „případ zvláštního zřetele hodný“ ovšem neznamená podat vyčerpávající výčet případů, na něž toto ustanovení potenciálně dopadá, takový postup by dle judikatury Nejvyššího správního soudu ani nebyl možný, neboť by se přičil účelu tohoto ustanovení, kterým je možnost azyl poskytnout i v situacích, v nichž nejsou dány důvody dle § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat i na zákonem nepředvídané či nepředvídatelné okolnosti konkrétního případu. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve zmíněném usnesení ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017 - 28, mezi obvyklé případy zvláštního zřetele hodné patří „udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Případ hodný zvláštního zřetele naopak typicky nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu“.

19. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval možností udělení azylu z humanitárního důvodu, přičemž dospěl k závěru, žalobce během provedeného správního řízení nesdělil takové skutečnosti či nedoložil materiály, z nichž by vyplývalo, že by žalobce trpěl závažnými zdravotními obtížemi, naopak sám žalobce do protokolu o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 13. 11. 2013 uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Žalobce pak nemá žádné trvalé vazby na Českou republiku. Skutečnost, že v zemi původu má žalobce už jen babičku, není i dle názoru soudu pro hodnocení možnosti udělení azylu z humanitárního důvodu bez dalšího zásadní a rozhodující. Soud tak ve shodě s žalovaným uzavřel, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu.
20. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 14a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
21. Jak vyplývá ze zprávy Amnesty International z dubna 2013 nazvané „Rozsudky smrti a popravy v roce 2012“, v Kyrgyzstánu nelze uložit trest smrti za žádný trestný čin;

proto nemůže být naplněn důvod naplnění vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. Co se týče dalších možných důvodů naplnění vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., soud se plně ztotožňuje se žalovaným, který se otázkou naplnění důvodů udělení doplňkové ochrany žalobci ve smyslu § 14a zákona č. 325/1999 Sb. v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval na str. 5 a 6, kde mimo jiné uvedl: „Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda by žadatel po návratu na území Kyrgyzské republiky byl ohrožen na životě či by mu hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb., a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatuje, že ani k takovému závěru na základě obsahu správního spisu nedošel. Dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Správní orgán na tomto místě konstatuje, že Kyrgyzskou republiku zcela jistě nelze ani aktuálně (ostatně ani v minulosti) označit za zemi s vyspělou demokracií, v zemi i po změnách politických poměrů od roku 2010 přetrvává značné množství ekonomických i politických problémů, dle Výroční zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Kyrgyzské republice za rok 2012 se v zemi objevovaly i problémy týkající se lidských práv. V uvedeném kontextu je však nutno uvést, že přestože se žadatel se stejně jako mnoho osob - mužů i žen, různého věku i národnosti v oblasti ocitl v akutním ohrožení své bezpečnosti za chaotické a bezpečnostními složkami nevládnuté situaci, kdy v zemi došlo ke státnímu převratu a k propuknutí vlny násilností, včetně vypalování domů, nelze aktuálně bez dalšího vyhodnotit jeho situaci jako reálně hrozící nebezpečí vážné újmy v případě jeho návratu do země původu. Na základě zhodnocení všech informací, které jsou součástí správního spisu, nelze učinit závěr, že by postup státních orgánů včetně policie měl být vůči jeho konkrétní osobě v případě jeho návratu do země cíleně nepřiměřeně tvrdý či neadekvátní, a tuto skutečnost pak vyhodnotit jako reálně hrozící nebezpečí vážné újmy osobě žadatele. Správní orgán dále s ohledem na obsah správního spisu nedošel k závěru, že by se žadatel měl v zemi původu po stabilizaci celkově křehké bezpečnostní situace, která v zemi panovala v letech 2010 - 2011, aktuálně ocitnout v takové situaci, kdy by se neměl v případě potřeby možnost domáhat se ochrany svých práv zákonnými prostředky. Správní orgán na tomto místě opakuje, že z informace MZV ČR ze dne 7. 6. 2013 vyplývá, že v případě nespokojenosti s postupem konkrétního policejního oddělení či jednotlivých policistů má občan Kyrgyzské republiky možnost obrátit se na Ministerstvo vnitra Kyrgyzské republiky, anonymně volat na linku důvěry MV KG či se obrátit na Generální prokuraturu KG v Biškeku. V zemi taktéž působí Úřad veřejného ochránce práv (tzv. Ombudsman), který má mj. právo na okamžité přijetí u vyšších úředníků, obracet se na soudy s žádostí o ochranu lidských práv a svobod občana, seznamovat se s trestními a občanskými porušeními práva a správními delikty, požadovat přijetí opatření, spolupracuje s mezinárodními instituty na ochranu lidských práv. Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu za rok 2012 v kapitole svoboda pohybu, vnitřně vysídlené osoby dále hovoří o skutečnosti, že právo na svobodu pohybu v rámci země je respektováno a občané se mohou v rámci země pohybovat poměrně snadno, žadatel se tak se svojí rodinou nutně nemusí navracet zpět do oblasti města Oš.“

22. Soud se s tímto hodnocením provedeným žalovaným plně ztotožňuje. Pokud jde o situaci v Kyrgyzstánu, soud odkazuje na výše provedené hodnocení zdejšího soudu ve

vztahu k otázce naplnění důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu (viz zejména shora citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015 č.j. 2 Azs 224/2014-41). Co se týče žalobcem tvrzené velmi neklidné situace v zemi, lze odkázat na zprávy založené ve správním spise. Kupříkladu ve zprávě Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 6. 2013 č.j. 103145/2013-LPTP je uvedeno: *„Národnostní složení hraje významnou úlohu ve vztahu k Uzbekistánu vzhledem k silné a relativně bohaté uzbecké menšině na jihu KG. Dlouhodobé napětí vyvrcholilo v červnu 2010 známými tragickými událostmi, které bohužel vedly k jistému posílení KG nacionalismu, což má negativní vliv na tolik potřebný proces usmíření. ... Situace na jihu země je na rozdíl od severu značně neklidná. Začátkem roku 2013 probíhaly hlavně na jihu protesty proti zatčení některých opozičních politiků. Byla zahájena jednání s uzbeckou stranou o delimitaci hranic, která v současné době stagnují. Na obou stranách KG/UZ hranic jsou národnostní enklávy, jejich zásobování je příčinou mnoha konfliktů a neklidné situace na hranicích.“*

23. Ze zpráv založených ve správním spise je zřejmé, že situace na severu země je klidnější než na jihu země. V této souvislosti lze poukázat na možnost vnitřního přesídlení, jak je zmiňována v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, srov. jeho usnesení ze dne 24. 5. 2017 č.j. 2 Azs 59/2017-27: *„V tomto kontextu Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje též na svou ustálenou judikaturu, z níž plyne, že tam, kde je to reálně možné, jsou lokální problémy řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany“* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 – 70, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 – 44, a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 – 61).
24. Měli-li žalobce či jeho rodinní příslušníci v zemi původu problémy, byť i s policií, měli se obrátit na vnitrostátní orgány; jak vyplývá ze zpráv založených ve správním spise, v Kyrgyzstánu je možno obrátit se na MV KG (nebo se objednat přímo k ministrovi), popř. anonymně zavolat na linku důvěry MV KG; občané mají rovněž možnost obrátit se na Generální prokuraturu KG či ombudsmana. Tvrzení žalobce, že Generální prokuratura není schopna zabránit mučení, pak s ohledem na obsah zpráv obsažených ve správním spise považuje soud za nedůvodné a nepodložené. Soud rovněž podotýká, že jednání, kterému žalobce dle svého tvrzení v Kyrgyzstánu čelil, nedosahuje potřebné intenzity, aby spadalo pod § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Soud uzavřel, že nelze dovodit, že by žalobci či kterémukoliv jejímu rodinnému příslušníkovi hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu), jak jej vymezuje např. judikatura Evropského soudu pro lidská práva (viz rozsudek pléna Evropského soudu pro lidská práva ve věci Irsko proti Spojenému království, 18. 1. 1978, stížnost č. 5310/71, § 167; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Gäfgen proti Německu, 1. 6. 2010, stížnost č. 22978/05, § 88). Rodina žalobce navíc mohla v případě potíží využít shora nastíněné možnosti vnitřního přesídlení a přestěhovat se do jiné části země. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že v případě žalobce ani žádného jejího rodinného příslušníka nebyl naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
25. Soud dále uvádí, že ze zpráv založených ve správním spise nevyplývá, že by Kyrgyzstán byl sužován mezinárodním či vnitřním ozbrojeným konfliktem, který by mohl

znamenat naplnění podmínky vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

26. Pokud jde o důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, lze se ztotožnit s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí neshledal případné vycestování žalobce jako rozporné s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce v žalobě namítal zásah do soukromého a rodinného života, tedy porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016 č.j. 4 Azs 142/2016-41: *„Stěžovatelka namítá porušení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu z důvodu brozící vážné újmy, neboť její vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky; došlo by tudíž k porušení jejího soukromého a rodinného života, protože na území České republiky uzavřela manželství s občanem Uzbekistánu. Nejvyšší správní soud odkazuje v tomto ohledu na rozsudek tohoto soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 – 28, podle něhož „se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, www.nssoud.cz, uvedl, že je třeba „rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců.“. Jak dále Nejvyšší správní soud uvedl, „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. (...) Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku dále vyjádřil v tom smyslu, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 – 47, www.nssoud.cz). Při stanovení rozsahu povinností státu je však nutno zvážit okolnosti konkrétní věci a posoudit, zda se nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.““ Soud v daném případě neshledal žádný zásah do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž souhlasí s žalovaným, který ve vyjádření k žalobě podotkl, že v případě vycestování žalobce do země jeho státní příslušnosti by nevznikl následek ohrožující jeho soukromý či rodinný život, neboť by se stejně jako jeho družka a dcera vraceli všichni do téhož státu, jehož jsou občany.*
27. Z žalobcem uvedených a žalovaným zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č.j. 2 Azs 71/2006-82). Soud rovněž tedy jako

žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb.

28. Podle ust. § 14b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle odst. 2 téhož ustanovení rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let. Podle odst. 3 téhož ustanovení předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle odst. 4 téhož ustanovení v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.
29. Soud shledal, že správně bylo žalovaným rozhodnuto i ohledně toho, že nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 14b zákona č. 325/1999 Sb., když z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v České republice, ani ze zjištění učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu ust. § 14b zákona č. 325/1999 Sb.
30. Žalobce v žalobě namítal, že byl nesprávně zjištěn skutečný stav věci. Co se této námítky týče, zjištění stavu věci v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti a který je zároveň nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky vyplývajícími z § 2 zákona č. 500/2004 Sb., pokládá soud postup žalovaného za bezchybný. Zásada materiální pravdy, zakotvená v § 3 cit. zákona, ve své racionalizované podobě, ukládá správnímu orgánu zjistit skutkový stav věci na základě provedených důkazů takovým způsobem, aby byly spolehlivě objasněny skutkové okolnosti nezbytné pro rozhodnutí. Tento požadavek žalovaný bezezbytku splnil, pro rozhodnutí o žádosti žalobce opatřil aktuální, důvěryhodné a vyvážené informace o zemi původu žalobce (viz. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009 č.j. 1 Azs 105/2008-81) a podrobně se zabýval všemi okolnostmi, kterými žalobce žádost odůvodnil. Z těchto důvodů soud považoval důkazní návrhy učiněné v řízení před soudem jako nadbytečné, a proto se rozhodl žalobcem navrhované důkazy neprovést.
31. Co se týče námítky, že žalovaný nevysvětlil, z jakého důvodu pracoval pouze s těmi zprávami, které zmiňuje na str. 4 dole napadeného rozhodnutí a nikoli s dalšími zprávami o situaci v Kyrgyzstánu a se závěry rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Ergashev, soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl dne 13. 11. 2013 seznámen se zprávami, ze kterých správní orgán vycházel, přičemž vůči nim neměl

- žádných námitek a ani nenavrhoval žádné jejich doplnění. Pokud pak se jedná o rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Ergashev, soud souhlasí se žalovaným v tom, že předmětná věc se od věci řešené v tomto rozsudku liší (viz výše).
32. Soud v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval veškerými skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Nelze se ztotožnit s žalobcem, jenž namítal, že žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný dle názoru soudu naopak postupoval v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (jakož i s ostatními základními zásadami činnosti správních orgánů), a žalobcem tvrzené skutečnosti s racionální argumentací vyvrátil, popř. vysvětlil, z jakého důvodu tyto skutečnosti nemohou vést k udělení mezinárodní ochrany.
33. Pokud jde o námitku žalobce vznesenou v žalobě a jejím doplnění, že napadené rozhodnutí se vůbec nezabývá dosavadní integrací žalobce do české společnosti, soud souhlasí s žalovaným, že v případě vycestování by se žalobce společně se svou družkou a dcerou vraceli do téhož státu, jehož jsou občany. Soud má rovněž za to, že otázka míry integrace do české společnosti není pro posouzení naplnění důvodů udělení mezinárodní ochrany podstatná. V této souvislosti lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018 č.j. 7 Azs 381/2017-19: *„Pokud jde o nově namítané skutečnosti, které se týkaly jeho dlouhodobého pobytu na území České republiky a s tím spojené integrace jeho osoby do zdejší společnosti, pak je nutno uvést, že tyto se netýkají ani změny situace v zemi jeho původu, ani jeho azylového příběhu jako takového. Z hlediska zákona o azylu nejsou tato tvrzení proto relevantní...“*
34. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z námitek důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. ledna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně